

Η επανάσταση του «τίποτα»

Του Πάσχου Μανδραβέλη

Εδώ που τα λέμε, έχουν ένα δικίο τα αριστερά blogs για τον τρόπο που μετέδωσαν την είδηση περί επέμβασης της αστυνομίας στην Πρυτανεία του Πανεπιστημίου Αθηνών. Αντιγράφουμε: «Απρόκλιτα και χωρίς να συμβεί απολύτως τίποτα παρενέβη η αστυνομία και περικυκλώθηκε το πρώτο πανεπιστήμιο της χώρας από δυνάμεις καταστολής. Στην προσαγωγή φοιτητών του Πανεπιστημίου Αθηνών, που προσπάθησαν νωρίτερα να εμποδίσουν τη συνεδρίαση του Συμβουλίου Διοίκησης, προχώρησε η αστυνομία, κάνοντας μάλιστα και χρήση χημικών...» (RedNotebook 8/7/2013).

Σε όλο τον κόσμο θα υπήρξε μια λογική αντίφαση μεταξύ του «Απρόκλιτα και χωρίς να συμβεί απολύτως τίποτα επενέβη η αστυνομία» και του «οι φοιτητές προσπάθησαν να εμποδίσουν τη συνεδρίαση του Συμβουλίου Διοίκησης». Στην Ελλάδα της χύδην επαναστατικότητας η παρεμπόδιση της συνεδρίασης ενός δημοκρατικά εκλεγμένου οργάνου που δεν αρέσει στην «Αριστερά» είναι κάτι σαν τον περίπατο. Μια καθημερινότητα, ένα «τίποτα».

Αλλά, ακόμη κι αν τους έχτιζαν τους καθηγητές εκεί μέσα πάλι ένα «τίποτα» θα ήταν, και θα εθεωρείτο κάθε επέμβαση της αστυνομίας «απρόκλιτη».

Μην ξεχνάμε ότι υπάρχει και δεδικασμένο. Τον Οκτώβριο του 2009 το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Ξάνθης, αθώωσε έξι νεαρούς, οι οποίοι «έχτισαν» εντός του γραφείου τον αντιπρύτανη του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θανάση

νώς νόμιζαν ότι «νόμος είναι το δικίο του φοιτητή να χτίζει εντός των γραφείων τους πρυτάνεις».

Υπήρξε εξάλλου και ο μέγας θεωρητικός της επανάστασης κ. Τάσος Κουράκης, ο οποίος, σύμφωνα με Δελτίο Τύπου

συλλόγου τους, στρεφόμενος εμμέσως κατά του πανεπιστημιακού ασύλου».

Γι' αυτό στην Ελλάδα κάθε επέμβαση της αστυνομίας είναι εξ ορισμού «απρόκλιτη». Ακόμη κι αν μπουκάρουν τα «παιδιά» και στείλουν στο νοσοκομείο τον πρύτανη. Αυτό έγινε στην Πρυτανεία του Πανεπιστημίου Αθηνών τον Δεκέμβριο του 2009. Σύμφωνα με την ειδοσιογραφία των ημερών: «Τα επεισόδια ξεκίνησαν όταν μεγάλος αριθμός διαδηλωτών επικείμενα καταλάβει την Πρυτανεία. Συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις των ΜΑΤ και τραυμάτισαν τον πρύτανη (Χρ. Κίττα) και τον φύλακα του Πανεπιστημίου. Τελικά

κάτέλαβαν την Πρυτανεία, ανέβηκαν στην ταράτσα και κατέβασαν την ελληνική σημαία, αναρτώντας στη θέση της τη σημαία των αναρχικών».

Μην νομίζετε ότι και τότε έγινε κάτι. Και ο τραυματισμός του πρύτανη ένα «τίποτε» θεωρήθηκε. Αφού τα «παιδιά» έπαιξαν για λίγες ώρες την επανάσταση πήγαν σπίτι τους αφήνοντας πίσω τους συντρίμια.

Αν κάποιον ζωντανούς κάνα δυο, όπως έγινε στη Μαρφίν, αλλάζουν τα πράγματα. Για λίγο, όμως. Η υπόθεση και πάλι στο «τίποτα» καταλήγει, αυτό που οι αρχές ονομάζουν αρχείο. Και η επανάσταση του «τίποτα» συνεχίζεται.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Καραμπίνη. Ο εισαγγελέας της έδρας διαπίστωσε ότι «τα αδικήματα της άσκησης βίας και της διατάραξης οικιακής ειρήνης έχουν αντικειμενικά διαπραχθεί». Παρ' όλα αυτά, οι έξι «χτίστες» αθώωθηκαν διότι, σύμφωνα με το δικαστήριο, είχαν άγνοια νόμου. Προφα-

του ΣΥΡΙΖΑ, ταξίδεψε μέχρι την Ξάνθη και «επαίνεσε τη στάση των φοιτητών, οι οποίοι υπερασπίστηκαν τον δημόσιο χαρακτήρα του πανεπιστημίου, και καταφέρθηκε κατά του εισαγγελέα, ο οποίος στοχοποίησε τους έξι φοιτητές, που υλοποιούσαν απόφαση του

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Ελληνικός πολιτισμός: η πραγματική δύναμη

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Στο μαύρο φόντο που δημιουργούν οι αποφάσεις για την εκτέλεση των εντολών της τρόικας, οι πολύ ενδιαφέρουσες απόψεις για την πορεία και εξέλιξη του ελληνικού πολιτισμού που, ευτυχώς, πολύ συχνά καταθιθενται από τους δημιουργούς και συντελεστές του, αποτελούν πηγή ελπίδας.

Η οικονομική κρίση και οι σοβαρές συνέπειές της στην καθημερινότητα των πολιτών έστρεψαν μοιραία το ενδιαφέρον κυρίως στην οικονομική αντίληψη και πολιτική του κ. Στουρνάρα, στα αναπτυξιακά θαύματα που υπόσχεται ο κ. Χατζηδάκης και στις όσες άλλες συχνά περιπεπλεγμένες εξαγγελίες παρουσιάζουν άλλοι συνάδελφοί τους στην κυβέρνηση. Ενας λαός που με υπομονή και ευπρέπεια σηκώνει καθημερινά τα βάρη που του επισώρευσαν λανθασμένες επιλογές του παρελθόντος και οι επιβαλλόμενες «θεραπευτικές αγωγές» των συνθήκων περιορισμένων οριζώντων ευρω-γραφειοκρατών του παρόντος, έχει δικαίωμα να αναζητεί την ελπίδα. Αλλωστε, όπως λέγεται, αυτή πεθαίνει τελευταία.

Και μπορεί βέβαια η κυβερνητική

πλειοψηφία να ονειρεύεται ότι η πλήρης σύμπλευση με τις σκληρές νεοφιλελεύθερες πολιτικές των Βρυξελλών και τα χαμόγελα της κ. Μέρκελ θα δημιουργήσει ελπίδες για ένα καλύτερο αύριο, όμως το όνειρο αυτό είναι, όπως λέει και το γνωστό λαϊκό τραγούδι, «όνειρο απατηλό». Αν πράγματι οι κυβερνώντες αποφάσιζαν να επαναπροσδιορίσουν τη σχέση τους με τα πολιτιστικά δρώμενα και έδιναν περισσότερη σημασία στη με περιεχόμενο συναναστροφή με Ελληνες και Ελληνίδες δημιουργούς από το χώρο της λογοτεχνίας, της μουσικής, του θεάτρου, του κινηματογράφου, της επιστήμης και των εικαστικών τεχνών, αν έδιναν περισσότερη στήριξη στον γεμάτο μηνύματα ελληνικό κινηματογράφο, αν αποφάσιζαν να δίνουν σταθερά το «παρών» σε κάποιες έστω από τις πολλές εμπνευσμένες θεατρικές παραστάσεις που είδαμε, και σε ορισμένες από τις πολλές συναυλίες με τις τόσο αξιόλογες ελληνικές μουσικές συνθέσεις, στις οποίες μάλιστα αποτυπώνεται με νότες η ιστορία ενός λαού, αφήνοντας κατά μέρος τη lifestyle αντίληψη από την οποία μερικοί διακατέχονται, τότε ίσως

να αποφάσιζαν ότι μόνον ο ελληνικός πολιτισμός και μια νέα σφαιρική πολιτική ανάδειξή του είναι η δύναμη που θα οδηγήσει τη χώρα έξω από την κρίση και θα ξαναδώσει στον ελληνικό λαό την ελπίδα και τα όνειρα που οι σημερινές στερήσεις τού έπνιξαν και που με τόση δύναμη ψυχής προσπαθεί να αναζητήσει ξανά.

Μια νέα σοβαρή πολιτική για τον πολιτισμό, που θα σέβεται και θα αξιοποιεί σωστά όλες του τις συνιστώσες, που θα ενεργοποιεί δημιουργικά όλες και όλους τους συντελεστές του, είναι η μέθοδος μέσα από την οποία θα αναδειχθεί η άλλη, η πνευματικά πλούσια, προοδευτική και κοινωνικά ευαίσθητη Ελλάδα, η όμορφη χώρα, της οποίας την ψυχή οι σημερινές πολιτικές δεν μπορούν να πλήξουν. Αυτή η άλλη Ελλάδα είναι έτοιμη να συναντηθεί με την άλλη Ευρώπη, εκείνη της επιστημονικής παράδοσης, των προοδευτικών κινημάτων, των πολιτιστικών ρευμάτων και των κοινωνικών συμβολαίων, την οποία επίσης τα διεθνή οργανωμένα συμφέροντα και οι εν Ευρώπη εκφραστές τους δεν μπορούν να καθυποτάξουν.

Η ΑΥΓΗ

Το Μητσοτακείο μας στοιχίζει ένα εκατομ. ευρώ τον χρόνο

Ανανδρανιστάκης Γιώργος

Ποιο είναι το άριστο μέγεθος του κράτους; Σελίδες επί σελίδων έχουν γραφτεί για το θέμα, εκατοντάδες μελέτες έχουν γίνει απ' άκρου εις άκρον της Γης και όλες έχουν καταλήξει στο ίδιο συμπέρασμα: Το κράτος πρέπει να είναι τόσο μεγάλο, ώστε να μπορεί να πληρώνει τρεις μισθούς και τρεις συντάξεις στην Οικογένεια Μητσοτάκη. Έτσι απλά, έτσι όμορφα.

Πάρτε μολύβι και γράψτε. Ο παππούς Κωνσταντίνος Μητσοτάκης λαμβάνει, όπως έχει δηλώσει ο ίδιος, τρεις συντάξεις, μία ως πρώην βουλευτής, μία ως πρώην δικηγόρος και μία που δεν ξέρουμε τι είναι. Μάλλον θα την λαμβάνει ως πρώην ζωντανός. Η κόρη του Κ. Μητσοτάκη, η Ντόρα Μπακογιάννη, λαμβάνει μισθό βουλευτού, ο γιός του, ο Κυριάκος Μητσοτάκης, λαμβάνει μισθό υπουργού και ο εγγονός του, ο Κώστας Μπακογιάννης, λαμβάνει μισθό Δημάρχου. Βάλε μισθούς, βάλε συντάξεις, βάλε ασφάλιστρα, βάλε έξοδα γραφείων και ταξιδίων, βάλε τους υπαλλήλους που τους βοηθούν και τους αστυνομικούς που τους φυλάνε, ένα εκατομμύριο τον χρόνο μας στοιχίζει η Οικογένεια, ζωή να έχει. Που σιγά μη δεν έχει, δηλαδή.

Λαϊκισμός, ξεπεσμός, αυριανισμός. Στο κάτω-κάτω, η Ντόρα, ο Κυριάκος και ο εγγονός Κώστας έχουν εκλεγεί από το λαό και ο παππούς Κώστας έχει φτύσει αίμα, για να πάρει τις τρεις συντάξεις. Το δικό μας αίμα, αλλά μην είμαστε και σχολαστικοί. Δεν ξέρω αν είναι λαϊκισμός, αλλά ακόμη κι αν είναι, το τραβάει ο οργανισμός τους. Το τραβάει ο οργανισμός του υπουργού Κυριάκου, όταν ερωτάται από το πρωινό του ΜΕΓΚΑ «δεν είναι άδικο να πετάς στο δρόμο έναν σχολικό φύλακα των 700 ευρώ;» και απαντάει «όχι δεν είναι άδικο, γιατί το ίδιο συμβαίνει και στον ιδιωτικό τομέα».

Το τραβάει ο οργανισμός του Κυριάκου, όταν αντιμετωπίζει τους εργαζόμενους και τις οικογένειές τους ως αριθμούς, όταν τους αποκαλεί «δεξαμενή». Τι δεξαμενή είναι αυτή, ποιανού χωράφια θα ποτίσει; Του αξίζει το κράξιμο του Κυριάκου, ακόμη κι όταν δηλώνει με ύφος περιλυπο ότι όλα τούτα που συμβαίνουν τον στεναχωρούν και δεν μπορεί να κοιμηθεί ήσυχος τα βράδια. Αν έχετε αϋπνίες, υπουργέ μου, μπορείτε, αντί για προβατάκια να μετράτε απολυμένους. Δύο χιλιάδες από την ΕΡΤ, τρεις χιλιάδες από τα σχολεία, τέσσερις χιλιάδες από την Δημοτική Αστυνομία, θα κοιμηθείτε σαν πουλάκι. Μαύρο πουλάκι με νύχια γαμψά. Υπάρχουν πολλοί αστικοί μύθοι, ο μεγαλύτερος εξ αυτών είναι ότι ο νεοφιλελευθερισμός δεν θέλει το κράτος. Λάθος τρισμύγιστο. Ο νεοφιλελευθερισμός θέλει και παραθέλει το κράτος, αρκεί να είναι στα μέτρα του. Δεν θέλει δασκάλους και γιατρούς, θέλει αστυνομικούς και στρατιωτικούς, για να τον φυλάνε από τους δασκάλους και τους γιατρούς που λιμοκτονούν. Δεν θέλει «βοήθεια στο σπίτι», θέλει χιλιάδες καλοπληρωμένους τεχνοκράτες να του κρατάνε το δικό του σπίτι καθαρό. Δεν θέλει δημόσια τηλεόραση, θέλει μυστικά κονδύλια για να τα μοιράζει στα ιδιωτικά κανάλια, ώστε να λειτουργούν ως τηλεοράσεις κρατικές. Οι παλαιότεροι και οι παλαιότερες θα θυμόσαστε τις χαρτοσακούλες του Σαμαρά, όταν ήταν υπουργός Εξωτερικών επί Μητσοτάκη. Ωραία εποχή. Ο νεοφιλελευθερισμός θέλει Μητσοτάκηδες με έξι μισθούς, για να κάνουν τις βρώμικες δουλειές.

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

ΑΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΑΝΑΤΑΡΑΧΗΣ

Από την κινητικότητα στην ανταλλαγή πληθυσμών. Έτσι έχουν τα πράγματα στο Δημόσιο, αφού η νέα κυβέρνηση εγκατέλειψε τα σχέδια Μανιτάκη και θεώρησε ότι η μόνη λύση είναι η μετακίνηση αυτούσιων κατηγοριών υπαλλήλων της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, όπως οι δημοτικοί αστυνομικοί και οι φύλακες σχολείων. Όλα αυτά δίνουν την αίσθηση

μιας αναγκαστικής λύσης της τελευταίας στιγμής, καθώς η τρόικα έχει ως εργαλείο πίεσης τη δόση, η οποία τελικά θα καταβληθεί σε περισσότερες υποδόσεις. Όλα αυτά επίσης δεν θα είχαν συμβεί αν η προηγούμενη κυβέρνηση δεν κωλυσιεργούσε ώστε να είμαστε πάλι με την πλάτη στον τοίχο. Και να έχουμε να περάσουμε ακόμη ένα δύ-

σκολο δίμηνο με αναρίθμητες εκκρεμότητες που πρέπει να κλείσουν όπως όπως ως τον Σεπτέμβριο. Όλα αυτά, τέλος, δεν πρέπει να επαναληφθούν. Η συγκυβέρνηση ΝΔ - ΠΑΣΟΚ πρέπει να σηκώσει τα μανίκια και να δουλέψει με σχέδιο, ώστε να είναι αυτό το τελευταίο καλοκαίρι αναστάτωσης και αναταραχής που θα ζήσουμε.